

Kamaszok

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Leültél az asztalhoz és megállt a percmutató a karórámon. Mindketten feldíszítettük magunkat, neked ez barackszín nyári ruhácska volt, nekem fekete póló és farmer. Úgy öltöztél, mint valami csitri, mégsem állt nevenségesen. Szép maradtál, én kis pocakot eresztettem, de az utóbbi időben még fogytam is. Semmit sem tudtunk egymásról már mióta, holott pár perc alatt behoztuk a lemaradt éveket.

Azt hittem, úgy lesz majd, mint az iskolásoknál a sorakozóban, kapaszkodva egymás kezébe, mint akik félnek, hogy elszakadhatnak egymástól, de a kezednek mintha végig az enyémben lett volna a helye. Épp jókor találtam rád, mikor van még erekcióm, s neked nincs már menzeszed. Smárolunk, mint a titkolózó kölkök, állsz velem szemben, itt voltunk, úgy hiszem, mindig is. Kerülgettük idáig az aszfalra kent széket, száradó hányást, galambtetemetek, a madarak úgy énekelnek, mint akik nem látnak lefelé. Ritmusba rendeződik a légzésem, a pulzusom, neked kevésbé fáj a hátad. Nem tudom, honnan jöttél, merre laksz, élnek-e még a szüleid, ez-e a legszebb ruhád, reggeliztél-e, mielőtt leültünk kávézni. Olyan kevés idő jut szeretni, mégis végtelen, ami hátra van. Kuncogunk magunkon, mit művelünk itt, azt sem tudom, voltál-e házasság. Nyelvem a szádban, egymagasak vagyunk, nem kell pipiskedned, tapasztalatból dolgozunk, nem cuppogunk hangosan. Mégis más, nosztalgizunk valami sosemvolt időről. Megyünk valamelyikünkhöz, még nem döntöttük el, hova.

Nem hittem, hogy eljössz hozzám, belépsz az életembe és majd marasztalni kívánlak. Nem kell, hogy marasztaljalak, itt vagy, nem öregedett

a hangod, szépek a melleid. Megigazítod a válladon a ruhád, mint egy erkölcsös nő. Szépek a fogaid. Nem kérdezed, mennyi az idő. Csacsogunk, nem is mohón, kevés olyan szavunk van, aminek most is van értelme. Szeretsz, kérdezem, szeretlek, mondom, szeretsz és megkérdezed, szeretlek-e, szeretsz, kérdezek vissza, csókollak, igazgatom a kezed combomon nyugtatott tenyeremben. Szöktetjük egymást a világból, eszmélek, mint aki álmodik, vagy sosem volt ébren, lényegtelen. Csúnyák vagyunk persze, mindketten, tudjuk jól, szeretem a ráncaid, épp végigcsókolok egyet az arcodon, fogyogató pocakom simogatod, mintha magadhoz érnél elalvás előtt, megigazítasz egy gyűrődést a ruhámon, mintha csak takaró lenne egy régi nyári éjszakán. Elsírnád magad, sosem hitted volna, hogy lehetsz még boldog, de a mosolyod visszasüt az eltelt évekre is, hét ágra süt a nap, de nem nagyon izzadunk. Felvonulunk egymással, parádézunk, mintha halászok lennénk hazafelé a zsákmánnyal, mutatjuk a világnak, mit fogtunk, dicsekszünk nagyobb gombóc fagylaltunkkal, új kabátunkkal, márkás autóval, felmutatjuk egymást az életnek. Szeretsz, kérdezem, szeretsz, válaszolod, szeretsz, mondom és nevetünk, mint a tökkelütöttek.

Suttogunk, mint a dróton ülő kismadarak, picik vagyunk és törékenyek, szinte felkínálkozunk a pusztulásra és ez feneketlenül mulattat, nem nevetés ez, hanem olyasfajta dorombolás, mintha titokban csokit is loptunk volna. Loptál csokit valaha, kérdezem, egészen úgy, mint hogy szeretsz-e, szeretsz, mondod, meg hogy nem loptál soha és cinkosan, kacagó szemekkel nézel, mint egy erkölcsös nő, aki még tényleg nem lopott csokit. Ülünk a metrón, zötykölődünk, nem igazán tudjuk, végül melyik irányba szálltunk föl, hozzád-e, vagy hozzám, gyerekek vagyunk, egészen aprók és buták, a szerelvény valamelyik nagyszülő, vagy távoli rokon térde lehet, úgy nézünk, mint akik kérnek csokit meg fagylaltot, de akkor is feltalálják magukat, ha nem kapnak. Simogatnak az ujjaid, pedig mozdulatlan a kezünk, talán a rázkódás teszi. Tovább csókolózunk, magabiztos profik módjára, forgolódunk se nagyon kell, az arcunk épp összeér, nem nyúlkálunk, de kicsit azért kószál a kezünk, nevensz, hogy mire vetemedünk, itt, mindenki szeme láttára, hétvégén, délelőtt vagy koradélután a metrón, mint egy erkölcsös nő, akinek csokit lopott infantilis udvarlója.

Tudunk egymásról mindent, megtaláltuk egymást, még a kezed sem kéne fognom, hogy érezzem, csak jólesik, hogy összenőtt ez a közös testrészt, ez a puha kis tenyér, meg az enyém, a kicsit gyengébb, de nagyobb másik. Tudsz rólam mindent, amint rám néztél, amint megállt a karóram, ismertél, jobban, mint régen, azaz, csak most ismeresz, mióta örökkévalóság van, mióta a világ egy asztalból, összeszart utcából, halott galambból, csicsérgésből, aluljáróból, metróból és valamelyikünk lakásából áll csak, csukott szemmel is eligazodsz fogyatkozó testemen, mint a sajátodét, tudod a teljes anatómiámat, mindent elárultam neked a pusztá létezésemmel.

Ülünk a metrón, végighúzom a mutatóujjamat az orrod ívén, incselkedünk, kérkedünk magunkkal az értetlen kamaszok előtt, fenségesen lakozik lelkünkben a magány megszokhatatlan hiánya. Tudsz rólam mindent, azt is, hogy szívem alatt mindenórás daganat dobog és hogy a világon minden hátralévő kis darab idő a mienk. Szemérmetlenül, szinte buján összevetve nézünk egymásra, képzelem, hogy festhetünk. Boldogok vagyunk.

